

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **A. P.**, narozená dne XX. XX. XXXX
státní příslušností XX
zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XX č. j. XX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 3. 2020 č. j. KRPA-XX, a to tak, že část výroku ve znění: *„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. (...) Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území České republiky do 45 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,“* se mění a nově zní:

„Počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.(...) Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 45 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 30 měsíců.
3. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle jejího názoru správní orgány zjistily pouze skutečnosti hovořící v její neprospěch, nikoli i ty svědčící v její prospěch. Dále měla za to, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uložené opatření považovala za nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principu proporcionality a právní jistoty. Poukázala především na to, že se dobrovolně dostavila na pracoviště Ministerstva vnitra, neboť byla v dobré víře, že svoji žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnanecké karty podala včas, když tuto žádost podala 9. 12. 2019. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána ihned v první následující pracovní den, navíc nebyla účastnice kýmkoliv upozorněna na jakoukoliv spornou skutečnost, považuje žalobkyně za nutné zvážit, zda předmětná žádost, svým efektem zachovávající platnost zaměstnanecké karty, byla podána včas, což je předpokladem pro posouzení, zda vůbec v době zahájení řízení o vyhoštění byl dán důvod k takovému jednání ze strany Policie České republiky.
4. Žalobkyně také tvrdila, že zcela zjevně neměla v úmyslu porušovat právní předpisy České republiky, což dokázala právě svým „bezelstným“ jednáním s OAMP ve vztahu k její zaměstnanecké kartě, pokud by skutečně pobývala na území České republiky nelegálně, díky své chybě, tj. jednodennímu zpoždění s podáním shora uvedené žádosti, nejedná se o nikterak dlouhý nelegální pobyt, navíc zaviněný laickou chybou, a vzhledem k naprosté nesrozumitelnosti některých ustanovení zákona o pobytu cizinců vážících se právě na konec platnosti zaměstnanecké karty, chybou lidskou a pochopitelnou.
5. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobkyně do současné situace dostala, považovala uložení správního vyhoštění v délce 30 měsíců v tomto ohledu za naprosto nepřiměřený zásah. Žalovaný měl také zvážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizinky a její možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.
6. Délku správního vyhoštění považovala žalobkyně za zcela nepřiměřenou okolnostem případu, nebylo jejím úmyslem jakkoliv porušovat předpisy České republiky a vyjma tohoto excesu, vždy pobývala na území České republiky legálně a legálně taktéž pracovala. Žalobkyně zde má též integrovány obě děti a vnoučata, a to v režimu dlouhodobých pobytů, nyní jí hrozí, že tyto nebude moci po dobu 30 měsíců navštívit, tato hrozba se jeví

ještě intenzivněji na pozadí politické situace, kdy se rodina žalobkyně může oprávněně obávat do Běloruska za svojí matkou vycestovat, neboť je možné, že cesty Bělorusů do České republiky budou tamním režimem omezovány, a to vzhledem k obecně známým obviněním České republiky ze strany běloruského prezidenta, Lukašenka. Tento pravděpodobný faktor nemohl správní orgán při vydání rozhodnutí v prvním stupni zvažovat, nicméně při posuzování zásahu do rodinného života žalobkyně měl být zvážen alespoň v odvolacím řízení.

7. Namítala též, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého života. Odkázala na ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Upozornila na to, že správní orgán prvního stupně sice kritéria podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyjmenoval, ale nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí pro její budoucí život. Dané odůvodnění proto považovala za formalistické, protože nebyla zohledněna specifika případu. Poznamenala, že je prakticky nemyslitelný její návrat do České republiky, tudíž nebylo přihlédnuto k negativnímu vlivu rozhodnutí na její život. Připomněla, že podle soudní praxe není možné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stavět výhradně na tom, že cizinec má ve své vlasti zázemí a má se kam vrátit, přičemž v tomto případě tak správní orgány postupovaly. Napadené rozhodnutí je proto podle ní nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Za nepravdivé považovala tvrzení, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, i když mu byl znám základní výčet skutečností týkající se jak soukromého, tak rodinného života žalobkyně, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání žalobkyně v již pokročilém věku, navíc jednání neúmyslné, kdy žalobkyně byla zjevně v dobré víře, že svoji pobytovou situaci řešila řádně. Přesto správní orgán uložil vyhoštění v takové podobě a délce, jako kdyby byla žalobkyně „chycena“ po roce neoprávněného pobytu a až po té bylo zahájeno řízení o vyhoštění. Zde je tedy evidentní rozdíl ve východiscích minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, případně zvolení postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Délka uloženého správního vyhoštění je navíc zcela mimo aplikační praxi samotného správního orgánu, který v obdobných věcech (pouze co do délky nelegálního pobytu) ukládá pouze rok, a to pouze v těch případech, kdy se jedná o osobu žijící na území České republiky bez jakýchkoliv soukromých a rodinných vazeb, což není případ žalobkyně, přičemž více než zdvojnásobení výměry vyhoštění není nikterak odůvodněno a jedná se tak ve svém důsledku o velmi bezcitné rozhodnutí. Žalobkyně tak namítá, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti celého případu, přičemž individualizace rozhodnutí je zcela nulová a správní vyhoštění v délce 30 měsíců neodpovídá okolnostem případu. S ohledem na shora uvedené, je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné a nepřezkoumatelné.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobkyně. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 5. 11. 2020 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
12. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 6. 2. 2020 č. j. KRPA-46218-1/ČJ-2020-000026, podkladové materiály č. j. KRPA-46218-4/ČJ-2020-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 2. 2020 č. j. KRPA-46218-7/ČJ-2020-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 6. 2. 2020 č. j. KRPA-46218-9/ČJ-2020-000022-SV, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k vycestování cizince ze dne 7. 2. 2020, Bělorusko Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 7. 2019, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 3. 2020 č. j. KRPA-46218-22/ČJ-2020-000022-SV, odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 3. 2020 č. j. KRPA-46218-22/ČJ-2020-000022-SV ze dne 26. 3. 2020, rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2020 č. j. CPR-17612-2/ČJ-2020-930310-V241, závazné stanovisko ministra vnitra ČR k vycestování cizince ze dne 11. 6. 2020, Bělorusko Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 5. 2020, Bělorusko Informace MZV ČR, č. j. 113939-6/2019-LPTP ze dne 6. 6. 2019.
13. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 6. 2. 2019 se dostavila žalobkyně na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR na adrese Žukovského 888/2, Praha 6, kde byla zajištěna, protože bylo zjištěno, že dne 6. 12. 2019 jí zanikla platnost zaměstnanecké karty, čímž byl ukončen její pobyt na území České republiky v souladu s ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla eskortována na oddělení cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 2055/4, Praha 148 00 Praha 4 – Chodov. Na základě zjištěných skutečností bylo zahájeno dne 6. 2. 2020 řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení byl sepsán dne 6. 2. 2020 protokol o výsledku účastníka správního řízení, kde žalobkyně uvedla, že se jmenuje A. P., narozená v XX dne X. X. XXXX, bytem v České republice XX. V pronajatém bytě u své dcery (K. H., nar. XX. XX. XXXX) pobývá od října 2019, předtím bydlela na adrese XXX, tuto změnu adresy nikde nehlásila. Do České republiky přicestovala dne 11. 9. 2019 z Běloruska za účelem zaměstnání. Nebyla si vědoma toho, že na území schengenského prostoru pobývala neoprávněně, nevycestovala, protože si nebyla vědoma, že jí tato povinnost vznikla. Dne 9. 12. 2019 navštívila odbor azylové a migrační politiky, kde byla doložit smlouvu o zaměstnání a chtěla podat žádost o změnu zaměstnání. Pracovníci odboru od ní převzali dokumenty a sdělili jí, že bude uvědoměna o dalším postupu, poté co delší dobu nedostala žádnou informaci, osobně se dostavila na odbor azylové a migrační politiky, kde byla zajištěna policií. Přestože nenahlásila novou adresu, chodila každý den na poštu a zjišťovala, zda jí nebyl doručen dopis, který od odboru azylové a migrační politiky očekávala. Žalobkyně si byla vědoma toho, že musí změnu zaměstnavatele nahlásit do 60 dní od ukončení původního zaměstnání, ale nepodařilo se jí najít nové zaměstnání ve stanovenou dobu. V České republice žije její dcera, K. H., nar. XX. XX. XXXX, s rodinou a její syn I. P., nar. XX. XX. XXXX, také s rodinou. Ke své osobě uvedla, že je rozvedená, nemá v České republice žádný majetek, příjmy má z pracovní činnosti, její zdravotní stav je dobrý a může bez problémů vycestovat. Ukončení pobytu na území Evropské unie by pro ni bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, protože na

území České republiky pobývají její děti, přičemž na území nesdílí domácnost s občanem Evropské unie ani zde nemá žádnou vyživovací povinnost. K České republice nemá žádné ekonomické, kulturní, společenské vazby ani závazky a pohledávky. V domovském státě má bratra a sestru, také tam vlastní byt, ve kterém žije.

14. Žalovaný si rovněž vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 11. 6. 2020 je vycestování žalobkyně do Běloruské republiky možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 30 měsíců.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že část výroku ve znění: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozбудe oprávnění k pobytu na území České republiky. (...) Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území České republiky do 45 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,*“ se mění a nově zní: „*Počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.*(...) Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 45 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.
16. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. K námitce žalobkyně, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výsledky

žalobkyně a vyžádaly si závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra k otázce možnosti vycestování žalobkyně do země jejího původu. Žalobkyni bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností její cesty do České republiky, jejího pobytu a zaměstnání na zdejší území, realizace jejího soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Běloruské republiky.

21. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně, a to ode dne 7. 12. 2019 do dne 6. 2. 2020. Žalobkyně namítala, že jí měla být uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí a má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobkyni uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
22. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně nedospěl k názoru, že by se v tomto případě jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a uložil žalobkyni správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002-46).“* Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.
23. Správní orgány nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobkyně nebude nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
24. V daném případě se nejedná o situaci, kdy by správní vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Při výslechu dne 6. 2. 2020 žalobkyně sdělila, že

v České republice se nenachází žádná osoba, vůči níž by měla vyživovací povinnost nebo ji měla v péči. Na území České republiky nevlastní žádný majetek, nemá zde závazky ani pohledávky, nenavázala zde žádné ekonomické, kulturní, společenské ani jiné vazby, nezapojuje se do veřejného dění. Naopak v Bělorusku vlastní byt a žije zde její sourozenci. Městský soud v Praze je ve shodě se správními orgány toho názoru, že správní vyhoštění žalobkyně nemá nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života, a dodává, že správní orgány se s touto otázkou ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly, konkrétně na str. 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

25. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobkyně, délkou jejího pobytu v České republice, jejím věkem, zdravotním stavem a vazbami jak k České republice, tak k její domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobkyně. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje.
26. Pokud jde o skutečnost, že se žalobkyně sama dostavila k řešení své pobytové situace, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobkyně tak učinila až po dvou měsících nelegálního pobytu v České republice. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobkyně si měla být vědoma toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobkyně není nízkého věku, je jí přes padesát let (je narozena v roce 1967), měla by tedy být schopna uvědomit si následky svého jednání. Žalobkyniní namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
27. Pokud jde o námitku, že se žalobkyně domnívala, že na území České republiky pobývá oprávněně, soud tuto námitku neshledal důvodnou. V českém právním řádu platí obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), přičemž je především věcí žalobkyně, aby si řádně plnila své povinnosti. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 Azs 28/2015-24, kde je k námitce o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky v domnění, že je oprávněn k pobytu (přestože k němu oprávněn nebyl), mimo jiné uvedeno: „*Ostatně ani omyl stěžovatele v tomto případě by nebyl relevantní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).*“ Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 6 Azs 72/2016-31: „*V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační*

stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil....“ Zdejší soud se s touto judikaturou ztotožňuje, přičemž dospěl k závěru, že tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. V daném případě je nesporné, že žalobkyně porušila svoje povinnosti dané jí zákonem o pobytu cizinců. Otázka, zda toto porušení je vědomé, je pak pro danou věc bez významu. Tato námitka proto není důvodná.

28. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
29. Co se týče vyměřené délky správního vyhoštění, Městský soud v Praze v první řadě připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“*
30. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobkyně po skončení platnosti zaměstnanecké karty neoprávněně pobývala na území České republiky, dále vzal v úvahu délku celkového neoprávněného pobytu v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně, tedy k tomu, že se žalobkyně ke správnímu orgánu prvního stupně dostavila dobrovolně, s tímto spolupracovala a dosud se jiného protiprávního jednání nedopustila. Za této situace

správní orgány obou stupňů vyhodnotily dobrovolnost dostavení se žalobkyně odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobkyně v rozsahu 30 měsíců je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní a v rámci zákonných mezí pro správní uvážení.

31. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobkyně, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dospěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
32. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 30 měsíců považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
33. K námitce, zda žalovaná podala žádost o změnu zaměstnanecké karty včas, když tuto žádost podala 9. 12. 2019, tedy první následující pracovní den, kdy je odbor azylové a migrační politiky otevřen pro podání takovéto žádosti, soud uvádí, že žalobkyně nijak neprokázala, že by se skutečně dne 6. 12. 2019 dostavila a pokusila se žádost podat poslední den k tomu určený. Informaci o tom, zda je odbor azylové a migrační politiky v pátek otevřen pro podání takovéto žádosti si mohla žalobkyně ověřit předem, soudu je navíc z veřejně dostupných zdrojů známo, že pracoviště odboru přijímají v pátek alespoň klienty, kteří jsou předem objednáni. Žalobkyně také neuvedla žádný závažný důvod, pro který se nedostavila podat tuto žádost dříve. Soud vzhledem k výše uvedenému shledal tuto námitku nedůvodnou.
34. K aktuální situaci v Bělorusku se v minulosti vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 15. 5. 2020 č. j. 10 Azs 20/2020-40, konstatoval: *„Závěry žalovaného i krajského soudu o nynějším zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku jsou podloženy informacemi uvedenými ve správním spisu. Oproti situaci z roku 2010 již v Bělorusku nedochází k brutálním zásahům proti občanské společnosti. V podrobnostech NSS odkazuje na s. 5 až 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný cituje konkrétní pasáže ze zpráv o zemi původu. Žalovaný své závěry opřel o zcela konkrétní skutečnosti. Zdroje, ze kterých žalovaný vycházel, jsou relevantní, aktuální a důvěryhodné (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, bod 16; k zjišťování a zohlednění informací ve prospěch i neprospěch*

žadatele pak rozsudek ze dne 30. 6. 2010, čj. 9 Azs 16/2010-229). Ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (ve vztahu k situaci v Bělorusku srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019-33, bod 14; či ze dne 29. 1. 2020, čj. 10 Azs 436/2019-28, bod 9).“ Žalobkyně neuvedla, že by ona či její rodina měla potíže s politickým režimem v domovském státě a ani s cestováním mezi Běloruskem a Českou republikou, proto nelze předpokládat, že by bylo rodině žalobkyně v budoucnu znemožněno ji navštěvovat.

35. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. listopadu 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně